

Jóel könyve és a laodíceai hetednapi adventista egyház – tizenegyedik rész

Jeff Pippenger

2025-12-14

Tizenegyedik szám

A késői eső üzenete figyelmeztetés a kegyelemidő közelgő lezárulására, összekapcsolva a személyes felkészülésre való felhívással. E két fogalmat Ézsaiás látomásának tizedik és tizenegyedik fejezete képviseli, mégpedig Dániel tizenegyedik fejezetének azon üzenete összefüggésében, amely 1989-ben lett feltárva, és amelynek rejtett története a száznegyvennégyezer elpecsételések ideje alatt tárul fel, akiket a látomásban Ézsaiás és fiai jelképeznek. A két vonal együtt figyelmeztetést jelent Akház számára, aki a laodiceabelieket jelképezi, akiknek nincs „értelmük” e két belső és külső vonal felől, amelyek áthatják a bibliai próféciaát.

Dániel 11:11 és Jelenések 11:11 ugyanazt a belső és külső ábrázolást mutatja be: Dániel a külsőt, a Jelenések pedig a belsőt képviseli. Ez a két belső és külső „fejezet és vers” közvetlenül kapcsolódik a tizedik és tizenegyedik fejezet külső és belső üzeneteihez, mégpedig Ézsaiás 11:11-ben.

Ézsaiás hatodik fejezete 9/11, és Ézsaiásnak mint hírnöknek a 9/11-kor történt megtisztítását és felkenetését azonosítja. A hetedik fejezettől kezdve körvonalazódik az az üzenet, amely 9/11-kor érkezett meg. A tizedik fejezet Dániel tizenegyedik fejezete utolsó hat versének szerepét azonosítja, mert ez volt az az üzenet, amelyet a vég idején, 1989-ben pecsételtek fel.

Ézsaiás tizenegyedik fejezete a 9/11-et, valamint Ézsaiás felkenetését és üzenetét jelképezi. Az első vers a tizedik verssel a „Jessie” által kapcsolódik össze, a tizedik vers pedig ezt mondja: „És azon a napon”, a tizenegyedik vers pedig így folytatódik: „És leszen azon a napon, hogy az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy visszaszerezze népe maradékát.”

Az a nap 1850 volt.

És vesszőszál hajt ki Isai törzsökéből, és gyökereiből hajtás sarjad. És megnyugszik rajta az Úr Lelke: a bölcsességnek és értelemnek lelke, a tanácsnak és erőnek lelke, a tudománynak és az Úr félelmének lelke. És az Úr félelmében való gyors értelművé teszi őt; és nem szemeinek látása szerint ítél, sem füleinek hallása szerint bíraskodik. Hanem igazsággal ítéli a szegényeket, és méltányossággal dönt a föld alázatosai felől; és megveri a földet szájának vesszejével, és ajkainak leheletével megöli a gonoszt. Igazság lesz derekának öve, és hűség veséinek öve. És együtt lakik a farkas a báránnal, és a párduc a kecskegidával fekszik; a borjú és az oroszlánkölyök és a hizlalt állat együtt lesznek; és egy kisgyermek vezeti őket. A tehén és a medve legelnek, együtt fekszenek majd fiaik; és az oroszlán szalmát eszik, mint az ökör. És a csecsemő játszadozik az áspiskígyó lyukánál, és az elválasztott gyermek kezét a baziliszkusz vackára teszi. Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szent hegyemen; mert teljes lesz a föld az

Úr ismeretével, miként a vizek a tengert beborítják.

11:10 És azon a napon Isai gyökere lesz ott, mint a népek zászlaja; hozzá fordulnak a pogányok, és nyugvóhelye dicsőséges lesz.

11:11 És azon a napon az Úr ismét, másodszor kinyújtja kezét, hogy visszaszerezze népének maradékát, amely megmaradt Asszíriából, Egyiptomból, Patrószból, Kusból, Élámból, Sineárból, Hamátból és a tenger szigeteiről.

11:12 És zászlót emel a nemzetek előtt, összegyűjti Izráel számkivetettjeit, és egybegyűjti Júda szétszórtaikat a föld négy sarkáról.

Megszűnik Efraim féltékenysége is, és kiirtatnak Júda ellenségei; Efraim nem lesz többé féltékeny Júdára, és Júda sem szorongatja többé Efraimot. Hanem rászállnak a filiszteusok vállára nyugat felé; együtt kifosztják a kelet fiait; ráteszik kezüket Edómra és Moábra; és Ammón fiai engedelmeskednek nekik.

És az Úr teljesen megsemmisíti az egyiptomi tenger nyelvét; és hatalmas szelével kezét a folyó fölött rázza, és hét ágra veri azt, úgyhogy az emberek száraz lábbal kelnek át rajta. És országút lesz népének maradéka számára, amely megmarad Asszíriából; amiképpen Izráel számára volt azon a napon, amikor feljött Egyiptom földjéről. Ézsaiás 11:1–16.

Az első vers ezt mondja: „És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, és gyökereiből egy hajtás növekedik: és az Úr Lelke megnyugszik rajta.” Krisztus hatalmas leírása tovább folytatódik, ÁM a leírás inkább az utolsó napokra vonatkozik, mint Ézsaiás napjaira vagy akár azokra a napokra, amikor Krisztus az emberek között járt.

A gondos olvasás megállapítja, hogy az elsőtől a kilencedikig terjedő versek mind Krisztus azonosító ismertetőjegyei, és a tizedik versben ez áll: „És származik egy vessző.” A gondolatmenet folyásában az első verstől a tizedik versig nincs semmiféle törés. A tizedik vers ezt mondja: „és azon a napon”, aminek ugyanazon a napon kell bekövetkeznie, mint az első versnek. Mind a tizedik, mind az első vers a „gyökér”-t azonosítja, és ezáltal a két verset sorról sorra összekapcsolja.

Az első és a tizedik vers együtt ezt mondja: „És származik vesszőszál Isai törzsökéből, és hajtás növekedik gyökereiből: És ama napon Isai gyökere áll majd a népek zászlajaként; hozzá folyamodnak a pogányok; és nyugodalma dicsőséges lesz.”

A „vessző” a tekintély jelképe.

És fiúgyermeket szült, aki vasvesszővel fogja kormányozni valamennyi nemzetet; és gyermeke elragadtatott Istenhez és az ő királyi székéhez. Jelenések 12:5.

A „vessző” a kiválasztás, a megkülönböztetés és az elkülönítés jelképe.

És Mózes letette a vesszőket az Úr elé a biznyság sátorában. És lőn másnap, hogy Mózes bement a biznyság sátorába; és ímé, Áronnak, a Lévi házából valónak, a vesszeje kihajtott, rügyeket fakasztott, virágot nyitott, és mandulát termett. És Mózes kihozta mind a vesszőket az

Úr elől Izráel fiainak mindnyájukhoz; és azok megnézték, és ki-ki elvette a maga vesszejét. És monda az Úr Mózesnek: Vidd vissza Áron vesszejét a bizonyság elé, hogy őriztessék meg jegyül a lázadók ellen; így véget vetsz zúgolódásaiknak előttem, hogy meg ne haljanak. És Mózes úgy cselekedett: amint parancsolta néki az Úr, úgy cselekedett. 4Mózes 17:7–11.

Áron kivirágzott vesszeje azonosít egy „vesszőt” a késői eső időszakában, mert Ároné volt az egyetlen „vessző”, amely kihajtott a tizenhárom „vessző” közül. A kihajtás a késői eső időszakának jelképe, amikor Isten nyilvánvalóvá teszi a különbséget a tizenkét lázadó „vessző” között, amelyek azt állítják, hogy náluk van a késői eső üzenete, amint azt Illés tűz általi bemutatása is szemlélteti, megjelölve a különbséget az igaz és a hamis között. A „vessző” a mérésnek és az ítéletnek is jelképe.

És adaték nékem egy vesszőhöz hasonló nád; és az angyal megállt, mondván: Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát, és az oltárt, és azokat, akik abban imádkoznak. Jelenések 11:1.

A „vesszőszál” Isai törzsökéből sarjad elő, és az „Isai” jelentése: „kiemelkedni”, miként a bibliai próféciaiban az útjelző oszlopok is kiemelkednek. Pérecz volt valójában Isai „gyökere”, és a Pérecz jelentése: „rés, kitörni vagy szétszórni”. Pérecz Isai vérvonalának gyökere vagy kezdete. Az „Isai gyökere” ezért az alfa Pérecz jelképe, az ómega pedig Isai, a kezdet és a vég. Isai gyökere szétszóródással kezdődik (Pérecz), és egy álló ember útjelző oszlopánál végződik. A próféciaiban a felálló férfiak egy királyságot jelölnek meg. A Bibliában Pérecz vérvonalat indít el, bevezetése előtt nincs kapcsolódás, és neve törést jelent, így nemzetségtáblájának feljegyzése és neve Péreczet mint kezdetet azonosítják, Isait pedig mint a véget. Melkisédek szintén olyan bibliai alak, akit úgy azonosít a Szentírás, mint akinek nincs korábbi származási vonala, amint ez Pérecz esetében is így van. Pérecz gyökere magában hordozza azt az igazságot, hogy ő Melkisédek papságát képviseli, akinek Ábrahám tizedet adott.

A Melkisédek rendje Krisztus papi rendje.

Ahová értünk bement az Előfutár, Jézus, aki Melkisédek rendje szerint való örökkévaló főpappá lett. Zsidók 6:20.

Jesse gyökere Melkisédek papsága volt, és a kezdetnek tükröznie kell a véget. Jesse Melkisédek papságának utolsó olyan csoportját jelképezi, amely felemelkedik, s amely Ésaiás szerint zászló a nemzetek számára.

A „szár” azt jelenti: „kivágni (fákat); egy fa törzse vagy tuskója (mint kivágotté vagy elültetetté)”, és a „szár” egy olyan királyságból sarjad ki, amelyet félretettek, miként Nabukodonozort Dániel könyvének negyedik fejezetében. A fa prófétai értelemben királyság, és amikor egy királyság véget ér, azt a fát kivágták.

A szakaszban szereplő „szár” egy tuskóból sarjad ki — nem egy felső ágból. A tuskó által jelképezett egykori királyságból előjön egy „vessző”, amely a hatalom jelképe, és ez a hatalom azon alapul, hogy a „vessző” magán hordozza-e a késői eső üzenetének „rügyeit és virágait”. Ez a hatalom egy korábbi, kivágott királyságból származik.

A „gyökér” „Jesse gyökere”, és a „szár”, amely „a törzsből” sarjad, abból a „törzsből” jön elő, amelynek gyökerei Jesse gyökere. Az a szár, amely a hatalmat létrehozza, a törzsből ered, de a Vessző a gyökérből fakad — és a gyökér a zászlójel. A gyökér a kezdet, a vég pedig a Vessző.

A „ág” szó őrt vagy útjelzőt jelent. Ézsaiás arról tájékoztat bennünket, hogy az Ág a vasárnaptörvény idején jön el.

És ama napon hét asszony ragad meg egy férfit, ezt mondván: A magunk kenyerét esszük, és a magunk ruháját viseljük; csak hadd neveztessünk a te nevedről, hogy elvétessék gyalázatunk. Ama napon az ÚR sarjadéka ékes és dicsőséges lesz, és a föld gyümölcse kiváló és szép Izráel megmenekültjei számára. És léssen, hogy aki Sionban megmarad, és aki Jeruzsálemben marad, szentnek neveztetik, mindenki, aki az élők közé van beírva Jeruzsálemben: mikor az ÚR lemossa Sion leányainak tisztátalanságát, és Jeruzsálem vérét kitisztítja annak közepéből az ítélet lelkével és a megégetés lelkével. Ézsaiás 4:1–4.

Az az „egy férfi”, akibe a hét asszony belekapaszkodik, a pápa, aki a vasárnaptörvénynél a hét közül való nyolcadikká lesz, meghamisítva a bárkán levő 8 lelket. A vasárnaptörvénynél, „azon a napon” „az Úr sarja ékes és dicsőséges lesz”, „amikor az Úr lemossa Sion leányainak tisztátalanságát, és eltávolítja Jeruzsálem vérbűnét annak közepéből az ítélet lelkével és a megégetés lelkével.” Az ítélet és a megégetés lelkével való megtisztítás a Szövetség Követe által valósul meg Malakiás harmadik fejezetében, a vasárnaptörvénynél. Az „ékes sarj” a száznegyvennégyezer, akik nem a tönkből, hanem Jessé gyökeréből származnak, amely a zászló.

Az ő tekintélyüket az a vessző jelképezi, amely egy bukott királyság ágából származott. Philadelphia királysága 1856-tól 1863-ig bukott állapotban volt, és az ebben a bukott királyságban megalapított tekintély a vasárnaptörvény idején újra helyreállíttatik. Amikor az ág, amely a hadi zászló, felemeltetik, a száznegyvennégyezer laodiceai mozgalma átmegy a száznegyvennégyezer philadelphiai mozgalmába. Ekkor jelenik meg úgy az a tekintély, vagyis vessző, amely a millerita vagy philadelphiai királyságból származott, mint egy kulcs, amely Eliákimra helyeztetik az Ézsaiás 22:22-ben.

És a Dávid házának kulcsát az ő vállára vetem; és ha megnyitja, senki be nem zárja; és ha bezárja, senki meg nem nyitja. Ézsaiás 22:22.

Az igevers 1844. október 22-ét jelöli meg, és Eliákimot úgy azonosítja, mint aki „kulcsot” kap. Az előző két versben Laodicea hatalma elvétetik Sebnától, és Eliákimnak adatik. A vasárnapi törvény idején a korábban a kiválasztott szövetségi népnek adott hatalom elvétetik a laodiceai hetednapi adventizmus királyságától, és átadatik a száznegyvennégyezer filadelfiai mozgalmának királyságának — amely a dicsőség királysága.

Ő így szólt hozzájuk: Ti pedig kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Jézus pedig felelvén, monda neki: Boldog vagy, Simon, Jónának fia; mert nem test és vér jelentette ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám. Én pedig azt mondom neked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat; és a pokol kapui sem vesznek erőt rajta. És neked adom a mennyek országa kulcsait: és amit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és amit feloldasz a földön, a mennyekben is

oldva lesz. Máté 16:16–19.

A hatalom vesszeje, amely Péternek adott kulcsként jelenik meg, Eliákim vállára helyeztetik az Ézsaiás 22:22-ben. Péter a száznegyvennégyezer azon ágát jelképezi, akik közvetlenül a vasárnaptörvény előtt szövetségre lépnek Krisztussal. A szakaszban Péter Cézarea Filippiben van, amely Dániel tizenegyedik fejezete tizenharmadiktól tizenötödik verséig terjedő szakaszának Paniuma. Neve megváltozik, ami szövetségi kapcsolatot jelképez, és a Péter név, amikor minden betűjének számozott helyi értékeit összeszorozzuk, 144 000-rel egyenlő. A hatalom, vagy vessző, vagy kulcs, amely Eliákimra helyeztetik, amikor Sebna labdaként vettetik egy mezőre, az a „vessző”, amely a filadelfiai millerita adventizmus törzséből sarjad, amely 1856-tól 1863-ig kivágatott.

Péter Isten szövetséges népének hatalmát kapja meg a búza és a konkoly szétválasztásakor, mert a búzának pünkösdi lengetett kenyéráldozatként kell felemeltetnie. Először a konkoly kerül elkülönítésre, amint azt az jelképezi, hogy a pünkösdi lengetett kenyerekben levő kovász a sütés folyamata által eltávolítottatik. A vessző vagy kulcs hatalma egy elbukott királyság törzsökéből származik, és az ág, amely a zászló, Isai gyökeréből ered, és Isai gyökere is, mert Jézus egy dolog végét egy dolog kezdetével szemlélteti. A gyökér a kezdet, az ág pedig a vég. E prófétai alkalmazást Krisztus korának vagy a mai idők szörszálhasogató zsidói nem érthetik meg, mert ez a késői eső módszertanának alapvető elve, és egyúttal Dávid házának kulcsaként is ábrázoltatik. A kulcs megnyitja a Dávid házához vezető ajtót, amely be volt zárva. A kulcs megnyitja az ajtót a mennyei szentélyhez, Dávid házához. 1844. október 22-ének alfája megismétlődik a vasárnaptörvény ómegájában.

Dávid, Isai fia, feljegyezz egy rejtélyes kijelentést, amely Krisztus napjaiban véget vetett a kötekedő zsidókkal folytatott minden további vitának, s ezzel lezárta az Ő bizonyágtételét a zsidók felé.

Dávid zsoltára. Így szólt az Úr az én Uramhoz: Űlj az én jobbomra, míg ellenségeidet lábad számolyává teszem. Kiküldi az Úr hatalmad vesszejét a Sionból: uralkodjál ellenségeid között. Néped készséges lesz hatalmad napján, szentséged ékességeiben, a hajnal méhéből: ifjúságod harmata a tied. Megesküdött az Úr, és nem bánja meg: Pap vagy te mindörökké Melkisédek rendje szerint. Zsoltárok 110:1–4.

Palmoni úgy határozott, hogy ezt a szakaszt a 110. zsoltárba helyezi, amely természetesen a matematika világában egy másik olyan szám, amelyet különleges számként ismernek el. A „220” fele és a „11” tízszerese arra indítaná a lelket, hogy azt várja: a „110” szám valamilyen jelentőséggel bír, és valóban bír is vele — miként maga a szakasz is. Ez Dávid éneke, és Dávid a száznegyvennégyezer jelképe, tehát ez a szőlőskert énekéből való vers, amely Mózes és a Bárány éneke. Azonosítja azt az időt, amikor a szőlőskert korábbi munkásai mellőztetnek, és a szőlőskert a száznegyvennégyezernek adatik. Amikor ez bekövetkezik, az a „te hatalmad napja”, amely egybeesik a pünkösdi erejével a pünkösdi időszak tetőpontján.

Isten népe „készséges” lesz azon a napon, amikor „a hajnal méhéből” előjönnek, „ifjúságod harmatával”. Az újjászületés a megtérés és az élet szemléltetése. A száznegyvennégyezer 2023 júliusában vétetett ki a méhből, és ifjúságuk harmatával születtek meg, mert az Éjféli Kiáltás

üzenetébe születtek bele, amely kezdetben, vagyis „ifjúságuk” idején, a milleritákkal is bekövetkezett. Ugyanaz a harmat ez, mert az alfa történetének megismétlődése az ómega történetén belül. „Az ő” ‘felhatalmazásuk’ „napján”, amikor Sebna „helyéről”, „állásából” elúzetik, és Eljákimot „lehúzzák”, a száznegyvennégyezer ómega-papokká tétetik, mert Melkisédek rendje szerint tétetnek azzá; mert a száznegyvennégyezer nem ízleli meg a halált, vagyis miként Melkisédek esetében, papok örökké.

„Az ő hatalmának napján” az Úr elküldi „erejének vesszejét Sionból”. Országainak hatalma, mind a kegyelemé (megigazulás), mind a dicsősége (megszentelődés), azokra helyeztetett, akik az ő dicsőségének koronáját viselik, mert az ő országát képviselik. Sionból küldetnek ki, mert Sion jelentése a száznegyvennégyezer zászlóját jelképezi.

Miközben a farizeusok együtt voltak, Jézus megkérdezte őket, mondván: Mit gondoltok a Krisztusról? Kinek a fia ő? Ők ezt felelték neki: Dávid fia.

Így szólt hozzájuk: Miképpen nevezi hát Dávid Lélek által őt Urának, ezt mondván: „Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbom felől, míg nem ellenségeidet lábaiddal zsámolyául vetem”? Ha tehát Dávid Urának nevezi őt, miképpen lehet az ő fia?

És senki sem tudott neki egy szót sem felelni; sem attól a naptól fogva többé senki nem mert tőle kérdezni. Máté 24:41–46.

Dávid prófétai viszonya Krisztushoz az alfa és az ómega értelmében — a kezdet és a vég — a „sorra sor” módszertan elsődleges szabálya, és e szabályt a kötekedő zsidók éppoly kevésbé voltak képesek felfogni, mint ahogyan egy laodiceai Hetednap Adventista sem képes megérteni, hogy a Milleriták története az Éjféli Kiáltás üzenetének idején volt az a pont, amikor a menny harmata kiáradt az adventizmus ifjúságának idején. Ifjúságod „harmata” a száznegyvennégyezren van, és permetezni 2001. szeptember 11-én kezdett, a vasárnapi törvény pedig az „erő napja”, amikor a maradék Melkisédek rendje szerint papokká kenetik fel.

A laodiceai Hetednap Adventizmus (a küzdő egyház) csonkjából sarjad ki az ág (a diadalmas egyház), míg Isai gyökeréből az a száznegyvennégyezer — a dicsőséges gyümölcs ág — emeltetik fel mint meglóbált áldozat az ő hatalmának napján.

E gondolatokat a következő cikkben folytatjuk.

„Példabeszédek első fejezete”

„1850. április 1. A „kis nyáj”-hoz.

„Kedves Testvérek.—Az Úr január 26-án látomást adott nekem, amelyet most elbeszélék. Láttam, hogy Isten népe közül némelyek tompák és szunnyadók voltak; csak félig voltak ébren, és nem ismerték fel azt az időt, amelyben most élünk; és hogy a „porseprűs” „férfi” belépett, és némelyek abban a veszedelemben voltak, hogy elsodortatnak. Könyörögtem Jézusnak, hogy mentse meg őket, kegyelmezzon nekik még egy kis ideig, és engedje meglátni szörnyű veszélyüket, hogy elkészülhessenek, mielőtt örökre túl késő lenne. Az angyal ezt mondta: „A pusztulás hatalmas forgószélként közeleg.” Könyörögtem az angyalnak, hogy

szánja meg és mentse meg azokat, akik szerették ezt a világot, ragaszkodtak javaikhoz, és nem voltak hajlandók elszakadni azoktól, és feláldozni azokat, hogy a hírnököket útjukon előreségítsék, hogy táplálják az éhező juhokat, akik a lelki eledel hiánya miatt pusztultak.”

„Amint szegény lelkeket láttam meghalni a jelenvaló igazság hiánya miatt, és némelyek, akik vallották, hogy hisznek az igazságban, hagyták őket meghalni azáltal, hogy visszatartották a szükséges eszközöket Isten művének előmozdításától, e látvány túlságosan fájdalmas volt, és kértem az angyalt, hogy távolítsa el azt tőlem. Láttam, hogy amikor Isten ügye vagyonuk egy részét igényelte, mint annál az ifjúnál, aki Jézushoz ment, [Máté 19:16–22.] szomorúan távoztak; és hogy hamarosan az eláradó ostor átvonul, és minden vagyonukat elsöpri, s akkor már túl késő lesz földi javaikat feláldozni, és kincset gyűjteni a mennyben.

„Ekkor megláttam a dicsőséges Megváltót, szépet és kedveset, hogy elhagyta a dicsőség honát, és eljött e sötét és magányos világba, hogy drága életét adja és meghaljon, az igaz a nem igazakért. Elhordozta a kegyetlen gúnyolást és megostorozást, tövisből font koronát viselt, és a kertben vérnek nagy cseppjeit verejtékezte; miközben az egész világ bűneinek terhe rajta volt. Az angyal megkérdezte: „Miért?” Ó, láttam és tudtam, hogy értünk volt ez; a mi bűneinkért szenvedte el mindezt, hogy drága vére által megváltson minket Istennek.

„Ismét elém tárultak azok, akik nem voltak hajlandók megválni e világ javaitól azért, hogy az elveszendő lelkeket megmentse azáltal, hogy elküldik nekik az igazságot, miközben Jézus az Atya előtt áll, és az ő vérét, szenvedéseit és halálát említi értük; és miközben Isten követői várakoztak, készen arra, hogy elvigyék nekik az üdvözítő igazságot, hogy elpecsételtessenek az élő Isten pecsétjével. Némelyeknek, akik azt vallották, hogy hisznek a jelenvaló igazságban, nehezebbre esett még annyit is megtenni, hogy Isten tulajdon pénzét a követek kezébe adják, amelyet ő kölcsönzött nekik, hogy sáfárok legyenek felette.”

„Ekkor ismét elém tárult a szenvedő Jézus, az Ő áldozata és oly mélységes szeretete, hogy életét adta értük; majd azoknak az élte is, akik azt vallották, hogy az Ő követői, akik e világ javaival rendelkeztek, és oly nagy dolognak tartották, hogy segítsék az üdvösség ügyét. Az angyal így szólt: »Bemehetnek-e ilyenek a mennybe?« Egy másik angyal így felelt: »Nem, soha, soha, soha. Akiket a földön nem érdekel Isten ügye, azok odafenn soha nem énekelhetik a megváltó szeretet énekét.«”

„Láttam, hogy a gyors munkát, amelyet Isten végzett a földön, hamarosan igazságban rövidre zárja, és hogy a sebes hírnököknek sietve kell továbbhaladniuk, hogy felkutassák a szétszórt nyáját. Egy angyal ezt mondta: »Vajon mindenki hírnök? Nem, nem, Isten hírnökeinek üzenetük van.«”

„Láttam, hogy Isten ügyét akadályozták és gyalázat érte amiatt, hogy némelyek úgy utaztak, hogy nem volt Istentől kapott üzenetük. Az ilyeneknek számot kell majd adniuk Istennek minden egyes dollárról, amelyet olyan utazásra használtak fel, ahová nem az volt a kötelességük, hogy menjenek; mert az a pénz előmozdíthatta volna Isten ügyét, és annak hiánya miatt lelkek éheztek és haltak meg a lelki táplálék híján, amelyet Isten elhívott és választott követői adhattak volna meg nekik, ha rendelkezésükre álltak volna az eszközök.”

„A hatalmas megrázkódtatás megkezdődött, és folytatódni fog, és mindazok kizuhannak, akik nem hajlandók megragadni az igazságot, és hajthatatlanul kiállni mellette, valamint áldozatot hozni Istenért és az ő ügyéért. Az angyal ezt mondta: »Azt gondoljátok-e, hogy bárkit is kényszeríteni fognak az áldozathozatalra? Nem, nem. Ennek önkéntes áldozatnak kell lennie. Mindenre szükség lesz, hogy meg lehessen venni a mezőt.« — Istenhez kiáltottam, hogy kímélje meg népét, akik közül némelyek már elerőtlenedtek és haldokoltak.”

„Láttam, hogy azok, akiknek van erejük kezük munkájával fáradozni, és segíteni fenntartani az ügyet, éppoly felelősek azért az erőért, mint mások a vagyonukért.

„Akkor láttam, hogy a mindenható Isten ítéletei gyorsan közelednek. Kértem az angyalt, hogy az ő nyelvén szóljon a néphez. Ő így szólt: „A Sínai-hegy minden mennydörgése és villámlása sem indítaná meg azokat, akiket Isten Igéjének világos igazságai sem mozdítanak meg; és egy angyal üzenete sem ébresztené fel őket.”” Review and Herald, 1850. április 1.